

РЕШЕНИЕ

№ 4804

гр. София, 02.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 05.10.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **2907** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 96, вр. чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), вр. чл. 144 от ДОПК, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е акт № 1/24.01.2011 г. за установяване на задължение по декларация, издаден от инспектор в отдел „Местни данъци и такси” – И., потвърден с решение № МДТ-0812-2/18.03.2011 г. на директора на дирекция „ Приходи и администриране на местни данъци и такси” (ПАМДТ) в Столичната община. Жалбоподателят обжалва акта като незаконосъобразен и необоснован, издаден в нарушение на ЗМДТ и АПК. Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на дирекция „ПАМДТ” в Столичната община оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

С декларация по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ за дължимия данък върху недвижимите имоти вх. № 2212-102/12.12.2006 г. [фирма] е декларирало новопридобити недвижими нежилищни имоти, като в графа 8, на стр. 3 от декларацията отчетна стойност в лева е посочена сумата от 2 500 000. Като документ за придобиване на имота е посочен нотариален акт за покупко-продажба на недвижими имоти, рег. № 3044/2006 г. Като доказателство по спора е представен нотариалния акт, като съгласно същия цената на посочените в същия недвижими имоти, придобити от търговското дружество е 2 500

000 евро. Към посочената декларация е подадена декларация по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ за дължимия данък върху недвижимите имоти, вх. № 12-00-09-000529/31.08.2010 г., като на стр. 3 от същата, графа 8 отчетна стойност на придобитите имоти е посочена сума в размер на 5 015 000 лв. Това е и отчетната стойност на недвижимите имоти съгласно приложения заверен баланс на търговското дружество за 2006 г. (датата на придобиване на недвижимите имоти). Видно от описанието на недвижимите имоти в тази декларация, не оставя съмнение обстоятелството, че декларацията е подадена за същите недвижими имоти, за които е била подадена и предходната декларация от 2006 г. Така установената разлика при декларирането е установена от инспекторите в отдел МДТ „И.“ – и същата в размер на 2 515 000 лв. е включена при изчисляването на такса битови отпадъци за периода 01.10.2006 г. – 31.12.2009 г. по партидата на търговското дружество. С Акт за установяване на задължение по декларация № 1/24.01.2011 г. (предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция) е установен размера на задължението за такса битови отпадъци по видове и периоди и лихвите за просрочие към тях, изчислени към 05.01.2011 г., като за периода 04.09.2006 г. – 31.12.2006 г. размера на задължението съгласно декларираните данни е определен в размер на 15045, от които внесена сума в размер на 7500 лв. и дължима сума за внасяне 7545 лв. и лихва към 05.01.2011 г. в размер на 3977, 88 лв., за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2007 г. размера на задължението съгласно декларираните данни е 60180 лв., от които внесената сума е в размер на 30000 лв., дължимата сума за внасяне в размер на 30180 лв. и дължимата лихва към 05.01.2011 г. в размер на 11 855, 23 лв., за периода 01.01.2008 г. – 31.12.2008 г. размера на задължението съгласно декларираните данни е 60180 лв., внесената сума е 30000 лв., сумата за внасяне 30180 лв. и дължимата лихва е 7459, 31 лв., за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2009 г. размера на задължението съгласно декларираните данни е 60180 лв., внесената сума е 30000 лв., сумата за внасяне е определена в размер на 30180 лв. и дължимата лихва към 05.01.2011 г. е определена в размер на 3549, 50 лв. или общо определеното задължение е в размер на 124926, 92 лв. Осъществено е обжалването на акта за установяване на задължение по декларация по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „ПАМДТ“ в Столичната община е потвърдил изцяло обжалвания акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима. По същество същата е неоснователна.

Спор по фактите между страните не съществува и същите са правилно установени както в обжалвания акт, така и в решението на решаващия административен орган.

Не се спори между страните, а и това е обстоятелството, което се установява от представените по делото доказателства, че с декларация по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ за дължимия данък върху недвижимите имоти вх. № 2212-102/12.12.2006 г. [фирма] е декларирано новопридобити недвижими нежилищни имоти, като в графа 8, на стр. 3 от декларацията отчетна стойност в лева е посочена сумата от 2 500 000.

Не се спори също така между страните, а и това е обстоятелство, което е установено в решението на решаващия административен орган, че към посочената декларация е подадена декларация по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ за дължимия данък върху недвижимите имоти, вх. № 12-00-09-000529/31.08.2010 г., като на стр. 3 от същата, графа 8 отчетна

стойност на придобитите имоти е посочена сума в размер на 5 015 000 лв. Правилно също така в решението си решаващият административен орган е посочил наличието на техническа грешка в подадената декларация от 12.12.2006 г., която е отстранена с декларацията от 31.08.2010 г., в която е променена отчетната стойност на декларираните имоти в размер на 5 015 000, 00 лв. общо за имотите. Съгласно чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ (редакция към момента на подаване на декларацията) предприятията подават в 2-месечен срок от придобиването на нежилищен имот, съответно от учредяването на право на ползване декларация пред общинската администрация по местонахождението му, в която посочват вида на имота, точното му местонахождение, отчетната стойност и другите обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка, както и размера на дължимия данък. При промяна на декларираните данни декларацията се подава в 2-месечен срок, считано от датата на промяната. Анализът на посочения текст предполага вярно и точно отразяване на всички обстоятелства, посочени в декларацията, включително и по отношение на стойността на имота, което задължение за вярно и точно отразяване на посочените в декларацията обстоятелства несъмнено принадлежи на лицето, което я подава. Действително, съгласно чл. 18, ал. 1 от ЗМДТ служителят на общинската администрация проверява подадените декларации. Той може да иска допълнителни данни за облагаемия имот, да сверява данните от декларацията със счетоводните книги, планове, скици и документи, въз основа на които имотът се притежава или се ползва, а при нужда - и чрез измерване на имота от техническите органи. Посоченият текст, обаче изисква проверка от страна на служителя на общинската администрация само относно пълнотата на подадената декларация, но не въвежда задължение за същия да сверява съдържащите се в нея данни с данните, съдържащи се в други документи, въз основа на които същата е попълнена, т.е. в процесния случай не е съществувало задължение за служителя от общинската администрация, чието задължение е било да приеме декларацията да извърши съпоставка на съдържащите се в същата данни, включително отчетната стойност на декларирания имот със стойността по нотариалния акт. Аргумент в тази насока е и второто изречение на чл. 18, ал. 2 от ЗМДТ, съгласно което той (служителят от общинската администрация) може да иска допълнителни данни за облагаемия имот, да сверява данните от декларацията със счетоводните книги, планове, скици и документи, въз основа на които имотът се притежава или се ползва, а при нужда - и чрез измерване на имота от техническите органи, т.е. извършването на посочените действия принадлежи на преценката на съответния служител от общинската администрация. Предвид това, правилни са изводите, съдържащи се в решението на решаващия административен орган, че служителят на общинската администрация прима за верни и точно отразени данните, съдържащи се в декларацията по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ. В тази връзка не може да се приеме за обоснован направения извод от жалбоподателя за възникване на задължението едва от датата на подаване на коригиращата декларация по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ, както и изводите му за недължимост на определеното задължение за лихви. Сроковете за заплащане на таксата за битови отпадъци са определени в Наредбата, издадена на основание чл. 9 от ЗМДТ, поради което невнасянето им в тези срокове (а не съществува спор между страните, че тези срокове не са спазени) има за последица възникване на задължение за заплащане на лихви върху дължимите суми. Съгласно чл. 9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на [чл. 4, ал. 1 - 5](#). Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред.

Съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ невнесените в срок данъци по този закон се събират заедно с лихвите по [Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания](#). Така направените изводи не биха се отrekli от обстоятелството дори да се приеме, че е било задължение на служителя от общинската администрация да следи за правилното и точното попълване на декларациите, включително и за наличието на пълно съвпадение между отчетната стойност на декларираните недвижими имоти със стойността, посочена в процесния случай в нотариалния акт. Това съдът приема за установено с оглед на обстоятелството на съществуваща дата за възникване на задължението за заплащане на такса битови отпадъци, които срокове са изрично определени в Наредбата по чл. 9 от ЗМДТ и неспазването на същите срокове е свързано с възникването и на задължението за заплащане на съответната лихва. Следва също така да се посочи изрично обстоятелството на датата на възникване на задължението за такса битови отпадъци и дължимостта на задължението също така от определена дата. Независимо от обстоятелството на допусната техническа грешка при подаването на самата декларация и независимо от обстоятелството на коригиране на същата почти 4 години по-късно, то задължението за заплащане на таксата е възникнало и неговия размер също така е определен от действителната цена на недвижимите имоти и таксата за битови отпадъци е дължима и нейната дължимост не се отсрочва във времето поради грешното ѝ деклариране в декларацията по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ. Обстоятелството, че дължимата такса за битови отпадъци не е внесена в установения за това срок е обстоятелство, което не се оспорва от жалбоподателя и обстоятелство, което се установява от събраните по делото доказателства. Неотнормено към спора е обстоятелството, че търговското дружество жалбоподател не е целяло постигането на определена имотна облага. Това обстоятелство също така не може да отсрочи във времето възникването на задължението за заплащането на таксата за битови отпадъци в дължимия размер, което задължение възниква в точно определен срок и не се отсрочва във времето нито пък се погасява като недължимо поради факта на допусната техническа грешка при подаването на декларацията по чл. 17 от ЗМДТ. Настоящата съдебна инстанция приема също така, че от събраните по делото доказателства се установява, че за спорните периоди на територията, на която се намират процесните недвижими имоти са предоставени услугите сметосъбиране и сметоизвозване. И след като тези услуги са реално предоставени, то посоченото търговско дружество дължи такса битови отпадъци. Като доказателства по спора са представени заповеди, съответно за 2006 г., 2007 г., 2008 г. за определяне на границите на територията на район „И.“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, като съгласно т. 2 от посочените заповеди няма имоти, които да попадат извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, а съгласно т. 3 от посочените заповеди няма имоти, които не се обслужват от фирмите, сключили договор със Столичната община за извършване на услугата по сметоизвозване и сметосъбиране. Съгласно т. 4 от посочените заповеди за имотите, находящи се в границите по т. 1, сред които попадат и процесните имоти, собственост на жалбоподателя се оказват услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и чистота на териториите за обществено ползване. Като доказателства по спора са приети също така и същите не са оспорени от жалбоподателя решения на Столичния общински съвет за 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г., с които се приема план-сметка за съответната година за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и поддържане

чистотата на териториите за обществено ползване, съгласно положение № 1 към съответните решения, приети са и съответните план-сметки по чл. 66 от ЗМДТ за съответните 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г. Следователно, от събраните по делото доказателства се установява, че за спорните периоди на територията, на която се намират процесните недвижими имоти са предоставени услугите сметосъбиране и сметоизвозване, поради и което се дължи съответната такса за битови отпадъци.

Съдът счита, че оспореният акт е издаден и от компетентен орган същият е издаден от младши инспектор в отдел „МДТ” И., който има правомощието да извършва установяване на такса битови отпадъци по силата на Заповед № РД-09-3917/21.10.2008 г.

Искане за разноси е направено от жалбоподателя, което с оглед на изхода на спора не може да бъде уважено. Искане за разноси не е направено от ответника по спора, с оглед на което обстоятелство такива не се дължат.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу акт № 1/24.01.2011 г. за установяване на задължение по декларация, издаден от инспектор в отдел „Местни данъци и такси” – И., потвърден с решение № МДТ-0812-2/18.03.2011 г. на директора на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” в Столичната община, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: